

... Тържественото коронясване въ Света София... Влизането му на бѣлъ конь въ Свещения дворець, срѣдъ ликуването на кръстоносцитѣ...

После идѣха лошитѣ спомени, и тогава Бодуенъ тихо и безнадеждно плачеше, заровилъ глава въ възглавницитѣ на ложето си.

Полека-полека почна да свиква. Той съзна, че самъ бѣше причината за своето нещастие — неговата безумна гордостъ и самонадѣяностъ му бѣха довели всички беди. И той се смири, призова Божията милостъ и прошка, даде обетъ, че ще изкупи съ постъ и молитва грѣховеѣ си... Почна по-често да използвава свободата си. Всѣка недѣля отиваше да слуша свещената служба, а следъ това се разхождаше около единъ часъ изъ градинитѣ на двореца. До черквата го придружаваше нѣкой знатенъ велможа. Не го ограждаха съ стража, за да не обидятъ достойнството му. Но винаги, на нѣколко стѣпки по-далечъ ютъ него, се движеха тихо и безшумно, двама-трима войскари, облѣчени въ прости градски дрехи.

Когато Калоянъ бѣше въ Търново, на пленника бѣ по-леко. Защото царьтъ се отнасяше къмъ него съ любовностъ и братско съчувствие, понѣкога го вземаше съ себе си на ловъ, развеждаше го изъ околноститѣ на чудната си столица, водѣше го на поклонение по черкви и мѣнастири.

Но това траеше винаги много малко. Защото царьтъ почти винаги отсъствуваше отъ Търново. Винаги заетъ съ укрепяване на крепости, съ събиране на нови наемници, съ въоръжаване на българскитѣ стотни. И затова пленникътъ прекарваше почти винаги самъ. Свѣнѣше се отъ приятелството на людетѣ, които нѣкога тѣй високомѣрно бѣ отблъсналъ, ужасяваше се отъ мълчаливия укоръ, който свѣтѣше въ очитѣ на другаритѣ му пленници.

Една привечерь, той се събуди възъ тѣсното си ложе, и дълго лежа съ отворени очи, неподвиженъ и пребитъ отъ умора. Уморяваха го дългото бездействие, страшната горещина, която палѣше крепостния градъ, застоялиятъ животъ, тежкитѣ укори на съвѣстѣта, безполезнитѣ разкая-